

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΥΠΟΥ

ΧΑΡ.ΤΡΙΚΟΥΠΗ 37
10680 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ. (210)3665414-5
FAX: (210)3665420
e-mail : pressoffice1@pasok.gr

Αθήνα, 26 Μαΐου 2004

ΟΜΙΛΙΑ

ΓΙΩΡΓΟΥ Α. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ
ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ

ΣΤΗΝ ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ
ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΩΝ

Κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί σύνεδροι, αξιότιμες κυρίες και κύριοι, επιτρέψτε μου κατ' αρχήν να εκφράσω τη χαρά και την ικανοποίησή μου για την πρόσκληση. Για πρώτη φορά σας μιλώ ως αρχηγός της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης και πιστεύω ότι είναι μια πολύ σημαντική ευκαιρία να ξεκινήσουμε έναν ευρύτερο διάλογο για τα θέματα της οικονομίας, μπροστά σε πράγματι νέες προκλήσεις, νέες ευκαιρίες, δουλεύοντας πάνω σε σημαντικά κεκτημένα, όμως, τα οποία έχουμε διασφαλίσει τα τελευταία χρόνια.

Χρειάζεται ένας εθνικός διάλογος, αλλά και αυτός ο διάλογος χρειάζεται να μπορέσει να αναδείξει μια κοινωνική εθνική συμπόρευση όλων των δυνάμεων της οικονομίας, για να μπορέσουμε να πετύχουμε την αντιμετώπιση αυτών των νέων προκλήσεων. Γι' αυτό θα ήθελα να σας συγχαρώ πράγματι, για το γεγονός ότι μαζί με την ΓΣΕΕ και τους υπόλοιπους φορείς των εργοδοτών, καταφέρατε να έρθετε σε μια κοινώς αποδεκτή και σύμφωνα με τον Πρόεδρο της ΓΣΕΕ αξιοπρεπή για τους εργαζόμενους, Συλλογική Σύμβαση Εργασίας.

Είναι μια επιτυχία των κοινωνικών εταίρων. Είναι μια επιτυχία που δείχνει την ωριμότητα που υπάρχει πια στην ελληνική κοινωνία, που σήμερα ίσως να φαίνεται αυτονόητη, αλλά όπως είπε και ο κ. Αναλυτής, πριν από κάποια χρόνια αυτή η ωριμότητα δεν ήταν καθόλου αυτονόητη. Και βεβαίως δεν ήρθε από μόνη της.

Γι' αυτό θα ήθελα και εγώ να συγχαρώ και να ευχαριστήσω για τη δουλειά του Νίκου Αναλυτή, που πραγματικά πρόσφερε από πλευράς του ΣΕΒ όλα αυτά τα χρόνια στην προσπάθεια να δημιουργήσει έναν κοινωνικό διάλογο μεταξύ των εταίρων. Ελπίζω ότι αυτή η κοινωνική του ευαισθησία θα

τον χαρακτηρίζει και στη συνέχεια, όπου είμαι σίγουρος ότι θα έχει να παίξει έναν σημαντικό ρόλο σε έναν εθνικό διάλογο για την οικονομία.

Είναι σημαντικό το θέμα της κοινωνικής συνοχής, όπως πολύ σωστά τόνισε ο ίδιος, διότι οι τομές τις οποίες απαραίτητα πρέπει να κάνουμε στην ελληνική οικονομία και στην ελληνική κοινωνία γενικότερα, πιστεύω ότι, αυτές οι τομές, δεν μπορούν να γίνουν χωρίς να υπάρχει το αίσθημα της κοινωνικής συνοχής, του κοινωνικού διαλόγου, της συμμετοχής σ' αυτό το διάλογο όλων των παραγόντων που τους αφορούν τα θέματα τα οποία θα συζητήσουμε, ώστε να διαμορφωθεί μια ευρύτερη συναίνεση.

Θυμίζω παραδείγματα όπως τη Σουηδία, όπως την Ιρλανδία, που πραγματικά με τις τομές τις οποίες κάνανε έχουν αναδειχθεί ως πρωτοπόροι – η Φιλανδία επίσης – στην ευρωπαϊκή οικονομία. Αλλά αυτά δεν μπόρεσαν να τα κάνουν απλώς με νόμους και με θεωρητική καταγραφή του τι έπρεπε να έχουμε ως στόχο, αλλά το κάνανε με συστηματική προσπάθεια διαμόρφωσης ενός διαλόγου μεταξύ των κοινωνικών εταίρων.

Θέλω να τονίσω, βεβαίως, ότι και οι δικές μας κυβερνήσεις τα τελευταία χρόνια δούλεψαν πολύ σκληρά για να επιτευχθεί αυτή η κοινωνική συναίνεση, αυτή η εργασιακή ειρήνη και το πνεύμα συνεργασίας και ορθολογισμού. Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν υπάρχουν προβλήματα ή δεν υπάρχουν και αντιθέσεις, αλλά όμως θεωρούμε ότι ο διάλογος και η κοινωνική ευαισθησία, η οποία θέλουμε να υπάρχει και απ' τους επιχειρηματίες και προσβλέπουμε και στον ΣΕΒ γι' αυτό είναι κάτι το οποίο επιτρέπει ακριβώς να φτάνουμε σ' αυτό το αποτέλεσμα.

Μία μεγάλη πρόκληση την οποία έχουμε σε ότι αφορά τις απαραίτητες τομές ή τις νέες πρωτοβουλίες που πρέπει να πάρουμε, είναι βεβαίως η διευρυμένη Ευρώπη. Είναι η Ευρώπη των 25. Σήμερα 25, αύριο 27, πιθανώς 28 με την Τουρκία και βεβαίως και τα Δυτικά Βαλκάνια σε απώτερο χρονικό ορίζοντα.

Γίνεται έτσι η Ελλάδα μέρος της ενδοχώρας της Ευρωπαϊκής Ένωσης και ανοίγονται τεράστιες ευκαιρίες, όπως βεβαίως και προκλήσεις. Ο ανταγωνισμός θα είναι δύσκολος. Αν δει κανείς το φορολογικό καθεστώς το οποίο υπάρχει σε πολλές απ' τις νέες χώρες που εντάσσονται στην Ευρωπαϊκή Ένωση, αυτό δείχνει τον ανταγωνισμό τον οποίο θα έχουν οι ελληνικές επιχειρήσεις, εδώ στην Ελλάδα.

Αλλά, παράλληλα, υπάρχουν και νέες δυνατότητες, νέες αγορές. Ήδη ο Έλληνας επιχειρηματίας έχει την πρωτοπορία στα Βαλκάνια, επενδύοντας περίπου 7 με 8 δις. δολάρια συνολικά στα Βαλκάνια, όταν το συνολικό ποσό των ξένων επενδύσεων στα Βαλκάνια είναι περίπου 26 δις. Άρα εδώ χρειαζόμαστε τη συνέχιση μιας εθνικής στρατηγικής την οποία ξεκινήσαμε, αλλά με νέους ορίζοντες και χρειαζόμαστε την ενδυνάμωση της προσπάθειας που και ως υπουργός Εξωτερικών έκανα, για την υποστήριξη των επιχειρηματικών πρωτοβουλιών των Ελλήνων μέσα από ένα δίκτυο εμπορικών ακολούθων, που συνδέονται πια και πρέπει να γίνουν και προτεραιότητα της διπλωματικής μας προσπάθειας.

Θέλω εδώ, να τονίσω, ότι η Ελλάδα γίνεται και μπορεί όλο και περισσότερο να γίνει, ένας χώρος που οι ξένες επενδύσεις μπορούν να συνεργαστούν σε join ventures για την ευρύτερη περιοχή, για υπεργολαβίες και για venture capital.

Βεβαίως για τις νέες χώρες, πολλοί εκτιμούν ότι, για παράδειγμα, η Πολωνία θα επιχειρήσει να αναδείξει τα προτερήματά της στον αγροτικό τομέα, η Τσεχία στη βιομηχανία, η Σλοβενία στις υπηρεσίες, η Σλοβακία θέλει να συγκεντρώσει το μεγάλο μερίδιο της αυτοκινητοβιομηχανίας της Ευρώπης.

Άρα, είναι σίγουρο ότι και οι οικονομίες όλων των χωρών αυτών, αναδεικνύουν όσο γίνεται τα συγκριτικά τους πλεονεκτήματα. Είναι και αυτό στόχος για την Ελλάδα. Να μπορέσουμε και εμείς να αναδείξουμε τα συγκριτικά μας πλεονεκτήματα και να εντάξουμε αυτές τις προσπάθειές μας σε ένα όραμα για την Ελλάδα, ένα αναπτυξιακό όραμα που θα κινητοποιήσει τις πιο δημιουργικές δυνάμεις της χώρας μας.

Για να το κάνουμε αυτό, θα ήθελα να αναφερθώ σε τέσσερα-πέντε σημεία τα οποία θεωρώ ότι είναι μείζονος σημασίας, ουσιαστικής σημασίας για την πορεία της χώρας μας.

Πρώτα απ' όλα πρέπει να διαφυλάξουμε τα κεκτημένα της οικονομίας μας, δηλαδή να χτίσουμε πάνω στα γερά θεμέλια που έχουμε. Και είναι γερά χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν υπάρχουν προβλήματα.

Όλοι γνωρίζουμε πως για την πορεία μιας οικονομίας οι προσδοκίες, η ψυχολογία, η εμπιστοσύνη, συνιστούν καθοριστικούς παράγοντες. Για την κατάσταση της ελληνικής οικονομίας χύθηκε πολύ μελάνι προεκλογικά, αλλά και μετεκλογικά. Φοβάμαι όμως ότι αν το προεκλογικό κλίμα της κινδυνολογίας συνεχιστεί σε μια πολιτική αντιπαράθεση, αυτό θα έχει, ήδη έχει αλλά θα έχει ακόμα περισσότερο και επιπτώσεις και ζημιές μόνο για την ελληνική οικονομία.

Ενόψει της σημερινής διαδικασίας ζήτησα να μου προσκομίσουν τα πιο πρόσφατα στοιχεία της EUROSTAT για την κατάσταση της ελληνικής οικονομίας. Τι λέει η ιστοσελίδα της EUROSTAT, . Λέει ότι το διάστημα 2000 με 2004, η Ελλάδα είναι η χώρα της Ευρωπαϊκής Ένωσης με την μεγαλύτερη ταχύτητα σύγκλισης. Η χώρα μας βελτίωσε το ανά κάτοικο εισόδημά της κατά 8 ποσοστιαίες μονάδες, σε σχέση με τον κοινοτικό μέσο όρο, δηλαδή από το 66% πήγε στο 74% του κοινοτικού μέσου όρου.

Η πρόοδος της Ιρλανδίας το ίδιο διάστημα ήταν μόλις 3 μονάδες, όσο και της Ισπανίας. Το εισόδημα της Πορτογαλίας για παράδειγμα, της χώρας απ' την οποία φαίνεται ότι εμπνέεται η νέα κυβέρνηση με την απογραφή, υποχώρησε το ίδιο διάστημα κατά 4 μονάδες και βρίσκεται στο 66%, δηλαδή 8 μονάδες πίσω απ' την Ελλάδα.

Μαζί με τη μείωση της ανεργίας κατά 3 μονάδες τα τελευταία χρόνια, αυτά συνιστούν κατά τη γνώμη μου τα κύρια κεκτημένα της ελληνικής οικονομίας. Είναι τα κύρια στοιχεία της απογραφής της ελληνικής οικονομίας, που πρέπει να διαφυλαχθούν και να ενισχυθούν. Η αναπτυξιακή δυναμική και η προοπτική μείωσης της ανεργίας.

Αν αυτά δεν τα διατηρήσουμε, αν δεν αυξήσουμε τους ρυθμούς ανάπτυξης, όλα τα υπόλοιπα καθίστανται μετέωρα. Όλα τα άλλα μπορεί να είναι δευτερεύοντα. Χωρίς ισχυρή ανάπτυξη δεν υπάρχει προοπτική ενίσχυσης εισοδημάτων, αύξηση της ιδιωτικής κατανάλωσης, πραγματοποίησης επενδύσεων, μείωση της ανεργίας, βελτίωση των δημοσιονομικών της χώρας, αλλά και το να κάνουμε και σημαντικές διαρθρωτικές τομές, χωρίς προβλήματα, χωρίς να διαρρήξουμε την κοινωνική συνοχή.

Επιτρέψτε μου ακριβώς σ' αυτό το σημείο να μιλήσω για την ανταγωνιστικότητα και τρία-τέσσερα ζητήματα που είναι μπροστά μας και που χρειάζονται πράγματι σημαντικές τομές.

Υπάρχει η αγορά εργασίας και γίνεται πολύ συζήτηση για την ευελιξία και το κόστος της εργασίας. Εδώ θα συμφωνήσω πάλι με τον κ. Αναλυτή. Ότι και αν κάνουμε χρειάζεται να μείνουμε στην έννοια της κοινωνικής συνοχής.

Η φθηνή εργασία δεν είναι η λύση για την οικονομία μας για πολλούς λόγους. Πρώτα απ' όλα θα διαρρήξει την κοινωνική συνοχή. Δεύτερον, η ποιότητα των προϊόντων. Δεν μπορούμε να είμαστε ανταγωνιστικοί πια χωρίς ποιότητα. Δεν μπορούμε να είμαστε εμείς ανταγωνιστικοί χωρίς ποιότητα, άρα η στροφή προς την ποιότητα είναι απαραίτητη. Και βεβαίως δεν μπορούμε να ανταγωνιστούμε χώρες που έχουν πολύ κατώτερους μισθούς.

Άρα, εδώ νομίζω χρειάζεται να δούμε δύο σημαντικά σημεία. Το ένα είναι η ποιότητα των θέσεων εργασίας και θα έλεγα η ποιότητα του εργατικού δυναμικού, η γνώση, η κοινωνία της γνώσης. Είναι ίσως απ' τα πιο σημαντικά, όχι μόνο για την Ελλάδα, αλλά και ευρύτερα για την Ευρώπη.

Δεύτερον, η ευελιξία. Πράγματι πρέπει να μπορεί ο εργαζόμενος, η εταιρεία, η οικονομία μας, να εξελίσσεται και να είναι πολύ πιο ευέλικτη. Αλλά πιστεύω ότι δεν μπορεί αυτό να είναι εις βάρος του εργαζόμενου. Σε μια σύγχρονη οικονομία υπάρχει μία αντίφαση. Σε μια παγκοσμιοποιημένη οικονομία, υπάρχουν πολλές νέες ευκαιρίες, πολλές δυνατότητες. Απ' την άλλη μεριά αυτές οι πολλές ευκαιρίες, δημιουργούν μια τεράστια ανασφάλεια. Μια ανασφάλεια ιδιαίτερα στον εργαζόμενο και αυτή η ανασφάλεια είναι ένα βασικό στοιχείο που δεν του επιτρέπει να προσαρμοστεί, να μη θέλει να προσαρμοστεί, διότι φοβάται ότι κάτι θα χάσει.

Άρα, εδώ χρειάζεται μια νέα σχέση πιστεύω κράτους, εργοδοσίας και εργαζομένων, μια νέα εταιρική σχέση, μια νέα συνεργασία, που θα μιλήσει για ευρύτερες έννοιες κεκτημένων, όχι το κεκτημένο απλά του εργαζόμενου, αλλά την ασφάλεια και το κεκτημένο, δικαιώματα του πολίτη. Όπου όμως αυτά τα

δικαιώματα θα επιτρέπουν να είναι πολύ πιο ευέλικτος ο πολίτης, χωρίς να αισθάνεται ανασφαλής. Να μπορεί δηλαδή να προχωρά σε νέες μορφές εργασίας, σε νέες πρωτοβουλίες, χωρίς να αισθάνεται την ανασφάλεια.

Θα σας δώσω τρία παραδείγματα τα οποία νομίζω δείχνουν απλώς στα σπάργανα αυτή την σκέψη, αλλά ίσως είναι σημαντικά παραδείγματα.

Η νέα Κοινή Αγροτική Πολιτική. Η επιδότηση με τη νέα Κοινή Αγροτική Πολιτική φεύγει απ' την επιδότηση της παραγωγής και πηγαίνει στην επιδότηση του εισοδήματος του αγρότη. Αυτό τι έχει ως αποτέλεσμα; Έχει ως αποτέλεσμα ο αγρότης να αισθάνεται ασφαλής ότι θα έχει το εισόδημά του κάθε χρόνο σχετικά εγγυημένο και η παραγωγή του θα πρέπει να γίνει ανταγωνιστική στην αγορά. Αν γίνει ανταγωνιστική στην αγορά, θα έχει επιπλέον εισόδημα. Δεν θα χάσει εισόδημα. Θα έχει επιπλέον εισόδημα. Πράγμα που σημαίνει ότι μπορεί να δοκιμάσει νέες μεθόδους, να δοκιμάσει νέα προϊόντα, χωρίς να έχει το αίσθημα ότι παίρνει ένα τεράστιο ρίσκο.

Ένα δεύτερο παράδειγμα θα μπορούσε να είναι το σύστημα των "βάουτσερς" όπως ξέρετε, της πίστωσης απ' το κράτος στην παιδεία. Τη δυνατότητα δηλαδή να δώσουμε για τη δια βίου εκπαίδευση, αλλά και για την τριτοβάθμια εκπαίδευση, μια πίστωση στον πολίτη, στο νέο άνθρωπο, αλλά και γενικότερα στον πολίτη μας, που μ' αυτή την πίστωση θα μπορεί να μπαίνει και να βγαίνει στην εκπαίδευση, χωρίς το άγχος της χρηματοδότησης αυτής της εκπαίδευσης, αλλά και θα δημιουργήσει και μια εσωτερική αγορά ανταγωνιστική μέσα στο χώρο της παιδείας.

Μία άλλη βεβαίως πολύ γνωστή τέτοια διαδικασία που δημιουργεί ευελιξία, είναι η διαδοχική ασφάλιση, κάτι που δυστυχώς στην Ελλάδα δεν έχουμε πλήρως, τη δυνατότητα, δηλαδή, μεταφοράς των ασφαλιστικών δικαιωμάτων του εργαζόμενου από μία επιχείρηση σε μια άλλη επιχείρηση, από μια χώρα σε μια άλλη χώρα.

Είναι τέτοια παραδείγματα, τα οποία πρέπει να αναδείξουμε, όπου το κράτος σε συνεργασία με τους επιχειρηματίες και τους εργαζόμενους, διασφαλίζουν την ασφάλεια του πολίτη, αλλά ανοίγουν τη δυνατότητα ευελιξίας. Νομίζω ότι μ' αυτό τον τρόπο μπορούμε να μιλάμε για μια πιο εξωστρεφή επιχειρηματική αντίληψη, που βασίζεται στην αρχή της δημιουργίας. Η έννοια της δημιουργίας πια στην οικονομία ήταν βασική έννοια σε χώρες σαν την Φιλανδία και τη Σουηδία, για την ανασυγκρότηση της οικονομίας τους.

Ένα δεύτερο σημείο το οποίο θέλω να σας πω βεβαίως είναι το κράτος και η γνωστή γραφειοκρατία. Είναι απολύτως απαραίτητο να διαμορφώσουμε μια νέα σχέση εμπιστοσύνης μεταξύ κράτους και πολίτη και οπωσδήποτε μεταξύ κράτους και επιχειρηματία, για να απελευθερώσουμε και τις πιο δημιουργικές δυνάμεις της χώρας μας.

Ο έμπειρος κρατισμός, η πολυνομία, η γραφειοκρατία, όλα αυτά καθηλώνουν τον Έλληνα πολίτη και δεν αναπτύσσουν τη δημιουργικότητα.

Ίσως αναπτύσσουν τη δημιουργικότητα για το πώς θα ξεφύγουν από το νόμο, αλλά όχι τη δημιουργικότητα την επιχειρηματική.

Άρα λοιπόν χρειάζεται να απλοποιήσουμε περαιτέρω το φορολογικό σύστημα, έχουν γίνει βήματα τα προηγούμενα χρόνια και βεβαίως. Όλες οι πράξεις με τον πολίτη να είναι απλώς με διαφάνεια και εδώ νομίζω ότι οπωσδήποτε η ηλεκτρονική διακυβέρνηση θα παίξει σημαντικότερο ρόλο. Χρειάζεται να αναδιαρθρώσουμε τις δημόσιες επενδύσεις έτσι ώστε να στραφούν προς την εκπαίδευση, την καινοτομία και την έρευνα. Και βεβαίως όλα αυτά θα πρέπει να τείνουν επίσης όχι μόνο στην απασχόληση αλλά και στην προσέλκυση ξένων επενδύσεων.

Το ότι ξένες επενδύσεις δεν έρχονται, είναι απόρροια πολλών από αυτά τα προβλήματα. Πολλά απ' αυτά τα προβλήματα δημιουργούν ακριβώς το εμπόδιο στην ξένη επένδυση. Με τον στόχο της προσέλκυσης των ξένων επενδύσεων και της αύξησης της απασχόλησης έχω την εντύπωση ότι μπορούμε να κινητοποιήσουμε μέσα από ένα συναινετικό τρόπο τις πολιτικές δυνάμεις της χώρας, τις κοινωνικές δυνάμεις της χώρας για τις απαραίτητες τομές στην οικονομία μας.

Θέλω όμως να μείνω για δυο λεπτά στο θέμα της παιδείας και της εκπαίδευσης, της κατάρτισης που θεωρώ ως κλειδί για την παραπέρα ανταγωνιστικότητα της χώρας μας και την αύξηση της συνοχής και της απασχόλησης.

Ο χώρος της γνώσης στην Ελλάδα, δυστυχώς, διέπεται από έναν άκρατο συγκεντρωτισμό και γραφειοκρατία. Χρειάζεται να αποκεντρωθεί το σύστημά μας, όπως χρειάζεται να επιμορφωθούν οι καθηγητές, όπως χρειάζεται και η περαιτέρω ενίσχυση σε νέο εξοπλισμό, ιδιαίτερα για την πιο εύκολη πρόσβαση στο διαδίκτυο και τη χρήση του διαδικτύου από τους πολίτες, αλλά ιδιαίτερα τους μαθητές και τους φοιτητές.

Ο συγκεντρωτισμός δεν είναι απλώς ένα νομικό κατασκεύασμα στη χώρα μας. Είναι δυστυχώς και μια νοοτροπία στο χώρο της εκπαίδευσης. Αν δει κανείς τη Φιλανδία που θεωρείται από τις πιο πετυχημένες χώρες πρόσφατα και στον χώρο τον εκπαιδευτικό, το ίδιο το αναλυτικό πρόγραμμα διαμορφώνεται μέσα στο σχολείο με γενικές γραμμές από το κράτος αλλά όχι με αναλυτικό πρόγραμμα όπως έχουμε εμείς.

Το πρόγραμμα δηλαδή διαμορφώνεται ανάλογα με τις ανάγκες του μαθητή επιτόπου, ανάλογα με τις ανάγκες πιθανώς της οικονομίας, της κοινωνίας, της περιοχής.

Το δεύτερο, βεβαίως, είναι ότι ο συγκεντρωτισμός αυτός δημιουργεί την κλασική αποστήθιση, η οποία είναι τελείως αντίθετη με τις ανάγκες της σημερινής οικονομίας. Οι ανάγκες της σημερινής οικονομίας είναι οι ανάγκες της δημιουργικότητας, της κριτικής σκέψης, της ανάλυσης, τελικά της σύνθεσης, μια ερευνητική λογική για τον νέο άνθρωπο και γενικότερα θα έλεγα για τον πολίτη.

Η βασική ύλη της παραγωγής όλο και περισσότερο γίνεται η πληροφορία, άρα λοιπόν όλο και περισσότερο η επεξεργασία της πληροφορίας, άρα λοιπόν και η γνώση και η έρευνα, είναι τα στοιχεία που θα δώσουν την ανταγωνιστική αιχμή, αν θέλετε, για την οικονομία και την κοινωνία μας.

Πιστεύω επίσης ότι η Τριτοβάθμια εκπαίδευση, ή αν θέλετε η μετά-Δευτεροβάθμια κατάρτιση πρέπει επίσης να αποκεντρωθεί, να γίνει μέρος της κοινωνίας, να συνδεθεί με την κοινωνία και φέρνω ένα παράδειγμα από μια συζήτηση που είχα στο Βόλο προεκλογικά και μου έκανε ιδιαίτερη εντύπωση:

Μίλησα με το Επιμελητήριο εκεί, όπου ήταν στη Βιομηχανία Μετάλλου, τους ρώτησα για τη διαρθρωτική ανεργία -πράγματι υπάρχει σημαντική ανεργία εκεί- και τους ρώτησα αν έχουν ανάγκη από εξειδικευμένα χέρια. Μου είπαν «βεβαίως και δυστυχώς δεν τα βρίσκουμε τοπικά και παίρνουμε από τη Βουλγαρία, τη Ρουμανία ή άλλες χώρες». Τους ρώτησα μετά αν τα ΤΕΙ, τα ΙΕΚ, τα ΚΕΚ είχαν καμία σχέση με την παραγωγή τους και μου είπαν «βασικά όχι».

Γιατί λοιπόν να μην είναι αποκεντρωμένες οι μονάδες αυτές σε εταιρική σχέση με την τοπική βιομηχανία, με τους τοπικούς παράγοντες και να διαμορφώνεται το πρόγραμμα της εκπαίδευσης, της κατάρτισης σύμφωνα με τις ανάγκες της βιομηχανίας της τοπικής οικονομίας, της περιφερειακής ανάπτυξης και αν θέλετε και άλλων ευρύτερων στόχων της περιοχής, πολιτιστικών και κοινωνικών;

Αυτό θα μπορούσε κάλλιστα να γίνει. Βεβαίως χρειάζεται μια αλλαγή επίσης και του θεσμικού πλαισίου και της λογικής. Το κράτος εδώ πρέπει να παίξει ρόλο αλλά ο ρόλος του κράτους πρέπει να είναι εποπτικός, της πιστοποίησης, του ελέγχου, της αξιολόγησης, της χρηματοδότησης των υποδομών, της διασφάλισης ίσων δυνατοτήτων για όλους.

Από κράτος που είναι παραγωγός παιδείας, πρέπει να πάμε σε ένα κράτος που αγοράζει την παιδεία από μία αγορά, όμως, την οποία πιστοποιεί, την οποία ελέγχει και που βάζει κάποιους κανόνες ώστε να είναι υψηλού επιπέδου. Νομίζω μέσα απ' αυτή τη λογική, τα προβλήματα που έχουμε με τα θέματα που υπάρχουν για την ιδιωτική εκπαίδευση ή τα Κέντρα Ελευθέρων Σπουδών θα μπορούσαν να λυθούν κάλλιστα, ώστε το ελληνικό κράτος να πιστοποιεί αυτές τις Υπηρεσίες και όχι κάποιο Πανεπιστήμιο μιας άλλης χώρας.

Εμείς έχουμε προτείνει και κατά τη διάρκεια της προεκλογικής περιόδου τώρα στις Ευρωεκλογές, ότι στο Σύμφωνο Σταθερότητας η επένδυση στην παιδεία δεν θα πρέπει να θεωρείται ως κριτήριο για το έλλειμμα της χώρας. Είναι σημαντικό λοιπόν για μας ότι στην παιδεία πρέπει να αυξήσουμε τους πόρους και αυτό να εξαιρείται από τα κριτήρια του Μάαστριχ.

Δύο άλλα σημεία που θα ήθελα να αναφερθώ: Για την ανάγκη της ανταγωνιστικότητας, και το περιβάλλον, έχουμε και υποχρεώσεις με το Κιότο, αλλά και την εξοικονόμηση ενέργειας που αυτή τη στιγμή καταναλώνουμε, έχει σχέση και με την ακρίβεια, αλλά εδώ απλώς θα έλεγα ότι πρέπει να προωθήσουμε και τις εναλλακτικές μορφές ενέργειας.

Αυτά εντασσόμενα σε ένα αναπτυξιακό όραμα, το οποίο μπορεί να αναδείξει τα συγκριτικά μας πλεονεκτήματα, της δικής μας όμορφης χώρας, του περιβάλλοντος, με εναλλακτικές μορφές τουρισμού, με τη διασφάλιση του περιβάλλοντος και με μια αναπτυξιακή αιχμή που θα είναι από τον αγροτικό και επαρχιακό χώρο αν θέλετε της οικονομίας. Μπορεί το περιβάλλον, η ανάδειξη του περιβάλλοντος να αποτελέσει ένα συγκριτικό πλεονέκτημα για την ανάπτυξη της οικονομίας μας.

Ένα επόμενο σημείο είναι η έρευνα και η τεχνολογία, αν θέλετε συνδυαζόμενα με τη γνώση. Η εθνική δαπάνη πράγματι είναι χαμηλή. Αλλά ίσως το ουσιαστικότερο πρόβλημα δεν είναι η χαμηλή δαπάνη η οποία έχει αυξητική τάση. Είναι η σύνδεση της έρευνας και της τεχνολογίας με την ελληνική παραγωγή. Επειδή έχουμε σημαντική χρηματοδότηση από την Ευρωπαϊκή Ένωση, πολλές φορές ο στόχος της χρηματοδότησης είναι προς τις μεγαλύτερες ευρωπαϊκές βιομηχανίες, ενώ χρειάζεται να δούμε τη μικρομεσαία επιχείρηση την ελληνική και να δούμε βεβαίως και τη βασική και την εφαρμοσμένη έρευνα.

Θέλω να πω όμως και κάτι ακόμα: Η έννοια της έρευνας στην επιχείρηση, στην κοινωνία, είναι ουσιαστικά μια άλλη αντίληψη της οικονομίας. Είναι η αντίληψη ότι πια το εργοστάσιο, η επιχείρηση γίνεται ένα θερμοκήπιο ιδεών, σκέψης και πρωτοβουλιών και όχι απλώς μια ρουτίνα γνωστών παραδοσιακών μεθόδων παραγωγής.

Αυτή η ουσιαστική αλλαγή νοοτροπίας με φέρνει και στο θέμα της επιχειρηματικότητας, δηλαδή της ανάγκης αλλαγής νοοτροπίας και σε επίπεδο πολιτών. Θα έλεγα ότι ο Έλληνας έχει από τη μια μεριά το επιχειρείν μέσα του με την πρωτοβουλία, με την περιέργεια, με το ρίσκο, με τη δημιουργικότητα και την καινοτομία, έχει όμως και μια ισχυρή αντίρροπη νοοτροπία του κρατισμού. Θα έλεγα μια άρρωστη σχέση με το κράτος που πολλές φορές φαίνεται για το νέο άνθρωπο ως ο βασικός φορέας απασχόλησης, για την τακτοποίησή του, για μια δεύτερη δουλειά, αλλά, ακόμα χειρότερα, είναι πολλές φορές αυτή η σχέση πηγή διαφθοράς.

Η διαφθορά νομίζω είναι από τα βασικά προβλήματα και η νοοτροπία της διαφθοράς που πρέπει να χτυπηθεί τα επόμενα χρόνια αν θέλουμε να μιλάμε για μια παραγωγική σχέση κράτους-πολίτη, κράτους-επιχειρηματία, σε αυτή την κοινωνία. Και βεβαίως για να μπορέσουμε να προσελκύσουμε και σημαντικές ξένες επενδύσεις.

Η νοοτροπία του κρατισμού αυτού επηρεάζει ιδιαίτερα την δημιουργικότητα θα έλεγα και δημιουργεί πολλές φορές την απάθεια στον ίδιο τον πολίτη. Άρα λοιπόν και στο χώρο της παιδείας και στο χώρο γενικότερα

των Μέσων Ενημέρωσης, η έννοια της επιχειρηματικότητας πρέπει να προωθηθεί.

Η παραγωγικότητα στη χώρα μας έχει αυξηθεί σημαντικά αλλά χρειάζεται οπωσδήποτε κι εδώ σημαντικές τομές. Θέματα όπως η λειτουργία της αγοράς, η διαφάνεια, η σύνδεση με την παραγωγή, τα δικαιώματα της ευρεσιτεχνίας, τα φορολογικά κίνητρα, όλα αυτά έχουν πολύ σημαντική σημασία για την παραγωγικότητα της χώρας μας. Χρειάζεται λοιπόν να αφομοιώσουμε οργανικά και αρμονικά αυτές τις νέες σκέψεις στην κοινωνία μας.

Πριν κλείσω γι αυτό το θέμα, θα ήθελα να πω ότι πρέπει να δούμε και την αφομοίωση και την ένταξη και των μεταναστών στην κοινωνία μας που παίζουν καθοριστικό ρόλο στην ανάπτυξη, αλλά που η ομαλή ένταξή τους είναι απαραίτητη προϋπόθεση για την έννοια της κοινωνικής συνοχής. Αν θέλετε, αποτελούν τη νέα εργατική τάξη της χώρας μας και εάν θέλουμε να μην έχουμε κοινωνικές συγκρούσεις, ξενοφοβία και ρατσισμό αλλά την ομαλή δική τους προσφορά στην πρόοδο της κοινωνίας μας, νομίζω ότι εδώ χρειάζεται και από όλους τους κοινωνικούς εταίρους να συμβάλλουν ακριβώς με ιδέες, με προτάσεις, με νομοθετικές πρωτοβουλίες στην πιο ουσιαστική και χωρίς ταλαιπωρία ένταξή τους στην ελληνική κοινωνία.

Θα ήθελα πριν κλείσω να πω δυο λόγια για μερικά από τα σημαντικά κεφάλαια που θα έχουμε μπροστά μας εμείς ως Αξιωματική Αντιπολίτευση αλλά ειδικότερα ως Κυβέρνηση η Νέα Δημοκρατία.

Έχουμε το Δ' ΚΠΣ όπου χρειάζεται να υπάρξει πιο έντονος ο ρόλος της βιομηχανίας στην υλοποίηση αυτού του προγράμματος, αυτού του σχεδιασμού.

Ήδη, βεβαίως, αυτό έχει ξεκινήσει με το Γ' ΚΠΣ, δηλαδή η σύνδεση της βιομηχανίας, πολύ περισσότερο από το Β' και το Α' ΚΠΣ, για την υλοποίηση αυτών των προγραμμάτων.

Η εταιρική σχέση της ιδιωτικής συγχρηματοδότησης, επίσης, πρέπει να δώσει βάρος στο ανθρώπινο δυναμικό. Θα πρέπει να αντιμετωπίσουμε τα κριτήρια και τους δείκτες της Λισσαβόνας τα οποία βεβαίως είναι πολλά από αυτά τα οποία προηγουμένως ανέφερα. Και οπωσδήποτε η κοινωνική συνοχή σε όλη αυτήν την προσπάθειά μας αποτελεί προϋπόθεση εσωτερικής υγείας για κάθε δυναμική τομή.

Πολλοί μπορούν να πουν «ωραία αυτά, αλλά γιατί δεν τα υλοποιήσατε ως Κυβέρνηση;». Θέλω να απαντήσω ότι αυτά είναι ώριμα τώρα, γιατί τώρα μπορούν να μπουν στην ατζέντα της ελληνικής οικονομίας, ενώ πολύ δύσκολα μπορούσαν να μπουν στην ατζέντα αυτή στην οικονομία του '80 ή αν θέλετε του '93.

Τότε είχαμε πληθωρισμό 15% με επιτόκια δανεισμού 25%, ελλείμματα του ΑΕΠ 13%. Σήμερα είμαστε σε μια άλλη φάση που μπορούμε να πάμε μπροστά. Θέλω να σας τονίσω ότι η Αξιωματική Αντιπολίτευση δεν

επιθυμεί να δίνει μάχες για το παρελθόν. Θέλει να παίξει ένα δημιουργικό ρόλο για το μέλλον.

Γι' αυτό προκάλεσε και εντύπωση η συζήτηση στη Βουλή που ήταν πολύ ευπρόσδεκτη για μας, διότι πράγματι θέλαμε να έχουμε την εικόνα και τους στόχους της νέας Κυβέρνησης σε λεπτομέρεια. Πώς ακριβώς θα προχωρήσουμε, σε ποιες ποιοτικές τομές, ποιες διορθωτικές πηγές, ποιες είναι οι προτεραιότητες, τα νέα νομοσχέδια είτε στο φορολογικό επίπεδο, είτε στον αναπτυξιακό νόμο. Αλλά δυστυχώς η εθνική αντιπροσωπεία άκουσε μία γενικόλογη παρουσίαση των στόχων με τους οποίους όλοι μας συμφωνούμε, χωρίς κάτι συγκεκριμένο και περισσότερο άκουσε μία συζήτηση για το παρελθόν.

Εμείς θέλουμε να πρωτοστατήσουμε στη διαμόρφωση του μέλλοντος της χώρας μας και βεβαίως είμαστε έτοιμοι για οποιαδήποτε απογραφή ουσιαστική των πραγματικών προβλημάτων της ελληνικής οικονομίας, με έναν τρόπο όμως που θα διαφυλάξει το κύρος και την εικόνα της χώρας μας.

Δεν μπορεί μια οποιαδήποτε συζήτηση και μια οποιαδήποτε προσπάθεια να υπονομεύσει ένα πολύ σημαντικό κεκτημένο. Είναι το κεκτημένο, που νομίζω άκουσα και από τον Πρόεδρό σας και από τον κ. Αναλυτή, μιας άλλης αυτοπεποίθησης που υπάρχει στη χώρα μας. Δεν είμαστε η λεγόμενη «ψωροκώσταινα». Έχουμε ένα κύρος. Ένα κύρος που οι επιχειρηματίες μας το βλέπουν βγαίνοντας από την Ελλάδα. Ένα κύρος λόγω της προσπάθειας να διαμορφώσουμε ένα άλλο πλαίσιο εξωτερικής πολιτικής στην ευρύτερη περιοχή, αλλά ένα κύρος λόγω των επιτευγμάτων μας των οικονομικών, παρά τα όποια προβλήματα κι αν έχουμε, ελλείμματα, χρέος, ανταγωνιστικότητα για την οποία μιλήσαμε, όμως έχουμε κάνει πάρα πολύ σημαντικά και γερά βήματα μπροστά.

Αυτό το κύρος γνωρίζει ο επιχειρηματικός κόσμος πόσο είναι σημαντικό, πόσο το brand name (για να χρησιμοποιήσουμε έναν αγγλικό όρο) είναι σημαντικό για την αξιοπιστία, για τη διαπραγματευτική ικανότητα, για τη δυνατότητα πρωτοβουλιών από πλευράς μιας επιχείρησης ή το ίδιο και από πλευράς μιας κυβέρνησης και μιας χώρας.

Άρα, λοιπόν, γύρω από λογιστικά ζητήματα που δεν έχουν σχέση με την πραγματική οικονομία, μπορούμε να συζητήσουμε, μπορούν όμως να την τινάξουν την οικονομία στον αέρα και θεωρώ σοβαρό λάθος την προσπάθεια να υποταχθεί ο δυναμισμός της ελληνικής κοινωνίας και της ελληνικής οικονομίας σε μικροκομματικούς σχεδιασμούς.

Εμείς ως Αξιωματική Αντιπολίτευση απευθύνουμε αυστηρή προειδοποίηση και προς την Κυβέρνηση ότι αυτά τα κεκτημένα θα τα παλέψουμε, θα τα διασφαλίσουμε με τον δικό μας αγώνα, με τον αγώνα από τον οποίον υπάρχει ήδη ένα πολύ σημαντικό κεκτημένο και των εργαζομένων και βεβαίως των επιχειρήσεων.

Θέλουμε να κατοχυρώσουμε τις επιτυχίες μας και την εθνική μας αυτοπεποίθηση και να μην διολισθήσουμε στον κατήφορο της εθνικής μιζέριας που κάποιοι καλλιεργούν.

Να κατοχυρώσουμε την Ελλάδα που διεκδικεί και πετυχαίνει και όχι την Ελλάδα που μπαίνει υπό επιτήρηση.

Θέλουμε να κατοχυρώσουμε την αξιοποίηση των Ολυμπιακών Αγώνων και πριν και μετά από τους Αγώνες.

Να ενισχύσουμε την Ελλάδα που επενδύει, που αναπτύσσεται επιχειρηματικά και όχι την Ελλάδα της αναδίπλωσης, της υποχωρητικότητας και της εσωστρέφειας.

Να προωθήσουμε πολιτικές ενίσχυσης της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του ρόλου της μαζί με τους άλλους ευρωπαϊκούς λαούς, μαζί με τις άλλες χώρες και να είμαστε ενεργοί παράγοντες στο διεθνή ορίζοντα.

Να κατοχυρώσουμε την κοινωνία της συναίνεσης, της συμπόρευσης, της κοινής προσπάθειας διαμορφώνοντας δυνατότητες για όλους.

Να επιλέξουμε νέες δράσεις που στηρίζονται σε στρατηγικό σχέδιο και όραμα. Όχι ευκαιριακές πολιτικές, όχι παρωχημένες τακτικές και αναχρονιστικές μεθόδους.

Να επιβάλλουμε στο κράτος το ρόλο του αρωγού και όχι της τροχοπέδης.

Σε 2,5 μήνες διεξάγονται οι Ολυμπιακοί Αγώνες. Θα είναι μια μεγάλη ευκαιρία, όπως και τιμή, αλλά μια μεγάλη ευκαιρία για την οικονομία μας με θετικά, πολλαπλασιαστικά αποτελέσματα σε όλους τους τομείς της επιχειρηματικής δραστηριότητας.

Είναι μια μεγάλη ευκαιρία να δείξουμε σε όλον τον κόσμο όχι μόνο την ιστορία μας, αλλά και την οικονομική και κοινωνική πρόοδο, που έχουμε κάνει. Κυρίως θα έλεγα την ικανότητα να φέρουμε εις πέρας ένα τεράστιο και πολύπλοκο έργο προς όφελος δικό μας, αλλά και της ανθρωπότητας, θα έλεγα και της παγκόσμιας ειρήνης.

Είναι τέλος μία ευκαιρία να διαφημίσουμε τη χώρα μας ως τόπο προορισμού ξένων επενδύσεων και επιχειρηματικότητας που μπορεί έχοντας ως βάση την Ελλάδα να απλωθεί στην περιοχή.

Έχουμε τεράστιες δυνατότητες μπροστά μας. Ας μην μείνουμε απλά στο παρελθόν. Εγώ είμαι υπερήφανος για το παρελθόν, αλλά οι μάχες για το παρελθόν δεν μας ανοίγουν προοπτικές για το μέλλον.

Νομίζω ότι πολύ σωστά ο Πρόεδρος του Συνδέσμου ο κ. Κυριακόπουλος δήλωσε πριν λίγες ημέρες ότι η βάση εκκίνησης της ελληνικής οικονομίας είναι ψηλά. Συμφωνώ μαζί του.

Το μέλλον μας περιμένει, αλλά πρέπει κι εμείς να προχωρήσουμε προς τα εκεί και αυτό είναι η υπόθεση όλων μας.

Σας ευχαριστώ πολύ.
